

Симеонъ Мариновъ

Планинска вечеръ

Вечеръта спокойно пада
въ глъхналата планина,
откъмъ сочната ливада
лъха ведрина.

Сякашъ тия буки стари
тънати въ сребросинкавъ димъ.
Надъ планинскитѣ чукари
трепнаха звезди.

Вѣтърътъ прибра крилата,
заструи се тъмнина,
гледа плахо отъ гората
кротката сърна.

Скоро месецътъ полази
по небето, виторогъ.
Приказка ли тамъ разказва
горскиятъ потокъ ?

Нейде птица се обади,
скри се младата сърна,
а отъ росната ливада
лъха ведрина.
